

Israël, Egypte en Assur

Het Oude Testament geeft de letterlijk gebeurde heilsgeschiedenis weer van God met Zijn volk. Daarnaast geloof ik ook dat deze geschiedenis een grote, geweldige schaduw is, een voorbeeld, een parabel/gelijkenis van ontwikkelingen, die we nu zien in de gemeente van Jezus Christus (1 Korintiërs 10:1-13, Hebrreeën 4, Hebrreeën 8).

Gods verbond met de Joden

Gods verbond met de Joden is niet alleen om hen te bevestigen als volk, maar ook om hen te zegenen als ze gehoorzaam zijn en om hen te vervloeken als ze ongehoorzaam zijn (Deuteronomium 28). Dat is heel duidelijk wanneer je door de geschiedenis heen kijkt. Zegen en straf zijn duidelijk zichtbaar en een bewijs van dat voortdurende verbond. De Joden hebben nog steeds een verbond met God volgens Genesis 17:

Ik zal mijn verbond oprichten tussen Mij en u en uw nageslacht in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u en uw nageslacht tot een God te zijn. Ik zal aan u en uw nageslacht het land, waarin gij als vreemdeling vertoeft, het ganse land Kanaän, tot een altoosdurende bezitting geven, en Ik zal hun tot een God zijn. (Genesis 17:7-8)

Dat verbond dat God sloot met Abraham is uitgebreid, verbeterd en ook aan de heidenen aangeboden door Jezus Christus volgens Galaten 3:7-14, waarvan vers 9 zegt: "Zij, die uit het geloof zijn, worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham". God zal Zijn beloften aan dat volk vervullen.

Ik vraag dan: God heeft zijn volk toch niet verstoten? Volstrekt niet! Ik ben immers zelf een Israëliet, uit het nageslacht van Abraham, van de stam Benjamin. God heeft zijn volk niet verstoten, dat Hij tevoren gekend heeft. (Romeinen 11:1-2)

Zij hebben een verbond met God dat hen verzekert van een glorieuze toekomst in het Koninkrijk van God. Er komt een dag dat God de ogen zal openen van het Joodse volk en zij zullen Jezus aannemen. Zij zullen met grote getale het Koninkrijk van God binnenkomen. Paulus schrijft zelfs in Romeinen 11:26: "en aldus zal gans Israël behouden worden".

Wanneer zal dit gebeuren? Romeinen 11:25 zegt: "Totdat de volheid van de heidenen binnengaat." Ik geloof dat na een seizoen van oogst, wanneer God tevreden is met de heidenen die tot Zijn geestelijke familie zijn toegetreden, dat dan Zijn gunst naar het Joodse volk gaat en dan zal Hij aan hen Jezus als hun verlosser openbaren. Joden en heidenen worden één volk met één herder (Efeziërs 2:14). Zij zullen God groot maken in één lichaam en ook daartoe is de gemeente het middel. God openbaart Zich door de gemeente, Zijn lichaam, aan het Joodse volk.

Nu zijn heel veel christenen van mening dat de Joden over de hele wereld vóór de eindtijd terug zullen gaan naar het beloofde land. Vooral Ezechiël 36 en 37 worden daarbij aangehaald. Voor velen is het inleveren van land door Israël en/of het verkrijgen daarvan een heel erg groot probleem. Toch is het, geloof ik, helemaal niet de bedoeling dat God het gehele bezit van het beloofde land alleen zal geven aan de natuurlijke afstammelingen van Abraham.

God vervult Zijn belofte

Wanneer ik de bijbel lees, dan kom ik tot de conclusie dat er nog steeds één belofte vervuld moet worden met betrekking tot de natuurlijke afstammelingen van Abraham. De apostel Paulus zegt in Romeinen 11:7-25 dat de Joden voor een bepaalde tijd gedeeltelijk verhard zijn geworden zodat zij Jezus niet zouden herkennen als hun Messias. Er zal echter een dag komen in de toekomst, dat God hun verblindheid zal wegnemen. Dan zal er een ontwaken zijn onder de Joden en zij zullen Jezus als hun Messias omarmen. Die belofte moet nog vervuld worden.

God gaf hun een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen. (...) Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongelooft blijven, weder geënt worden...(Romeinen 11:8, 23)

De belofte echter met betrekking tot het in bezit nemen van het land, dat God aan Abraham gegeven heeft, is niet alleen voor de Joden. Het land dat God beloofd heeft aan Abraham wordt aan allen gegeven die hun geloof hebben gevestigd op Jezus Christus: Joden én heidenen die Jezus erkennen als Heer. Paulus maakt dat heel duidelijk in Galaten 3: 8

Nu werden aan Abraham de beloften gedaan en aan zijn zaad. Hij zegt niet: en aan zijn zaden, in het meervoud, maar in het enkelvoud: en aan uw zaad, dat wil zeggen: aan Christus. (Galaten 3:16)

God zei dus niet dat de beloften waren voor de natuurlijke afstammelingen van Abraham. Zij werden door God gegeven aan Abraham en zijn afstammeling, Jezus Christus. Verder legt Paulus uit dat iedereen die zijn geloof op Jezus vestigt, de zegen zal beërven die beloofd is aan Abraham:

En de Schrift, die tevoren zag, dat God de heidenen uit geloof rechtvaardigt, heeft tevoren aan Abraham het evangelie verkondigd: In u zullen alle volken gezegend worden.(Galaten 3:8)

Hierbij is geen sprake van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen. (Galaten 3:28-29)

Want niet hij is een Jood, die het uiterlijk is, en niet dát is besnijdenis, wat uiterlijk, aan het vlees, geschiedt, maar hij is een Jood, die het in het verborgen is, en de (ware) besnijdenis is die van het hart, naar de Geest, niet naar de letter. Dan komt zijn lof niet van mensen, maar van God. (Romeinen 2:28-29)

Van wie is dat beloofde land dan? Wie zijn de erfgenamen? Iedereen die zijn of haar geloof op Jezus heeft gevestigd. God geeft het land dat Hij aan Abraham beloofd heeft niet exclusief aan de Joden. Hij geeft het aan Zijn kinderen.

Dit kan natuurlijk verzet oproepen bij al diegenen die zeggen dat God alle Joden zal doen emigreren naar Israël om het in bezit te nemen. De meeste Joden in de wereld leven niet in Israël, maar in steden zoals New York, en ik heb niet het idee dat zij allemaal de intentie hebben om naar Israël te verhuizen. Ook moeten we kijken naar de schriftuurlijke belofte die God aan Abraham gaf:

Te dien dage sloot de Here een verbond met Abram, zeggende: Aan uw nageslacht zal Ik dit land geven, van de rivier van Egypte tot de grote rivier, de rivier de Eufraat: (Genesis 15:18)

We moeten ons realiseren dat dit niet alleen het land doelt, dat we nu als Israël kennen. De belofte beslaat ook stukken van het tegenwoordige Egypte, Saoedi-Arabië, Irak, Koeweit en Syrië, geheel het huidige Israël, Jordanië en Libanon. Al dat land zou dan moeten gaan naar de Joden vóór het einde van de wereld. Dan moet er nog heel veel land in oorlog veroverd worden. Ik geloof niet dat dit op die manier zal gebeuren.

Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest

In andere schriftgedeelten heeft God gezegd wat er gaat gebeuren vóór het einde van de wereld en hoe het beloofde in vervulling kan gaan.

En de Here zal Zich aan Egypte doen kennen, en Egypte zal te dien dage de Here kennen; (...) Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur (Assyrië), en Assur zal in Egypte komen en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur (de Here) dienen. Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde, omdat de Here der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël. (Jesaja 19:21-25)

Dit gedeelte zegt ons dat er een dag zal komen dat het volk van Egypte, Assyrië en Israël de waarachtige God zullen aanbidden. Ze zullen van de ene plaats naar de andere reizen, met als doel om samen God te aanbidden.

Die profetie van Jesaja is bijna te mooi om waar te zijn. De volken die hij noemt hebben generaties lang met elkaar gevochten. Egypte en Assyrië (Syrië, Jordanië en Irak) liggen aan de wortels van de Arabische wereld en een groot percentage van de Arabieren zijn moslims. Jesaja profeteerde dat zelfs Arabieren en Joden samen de waarachtige God zullen aanbidden.

Jesaja's profetie openbaart ook Gods hart voor Egypte en Assyrië, want God noemt Egypte "Mijn volk" en Assyrië "het werk van Mijn handen". Natuurlijk verkoos God het Joodse volk in de tijden van het Oude Testament, maar het was nooit de bedoeling om hen alleen maar gunst te geven. Zij werden eerder gekozen als licht voor de natiën.

Met dezelfde liefde waarmee God Zich openbaarde aan de Joden, was het ook altijd in Zijn hart om Zich te openbaren aan alle volkeren. Hij houdt van de wereld. De Joden zijn niet de enige uitverkorenen, maar zij waren als de eerstelingen van de aarde om Gods hart aan alle volken te openbaren. Sinds de grondlegging van de aarde heeft God altijd al de gehele mensheid willen verlossen.

Terugkomend op Ezechiël 36 en 37, dat door veel mensen wordt aangehaald om aan te tonen dat het beloofde land alleen voor de Joden is. Er staat:

Ik zal u weghalen uit de volken en u bijeen vergaderen uit alle landen, en Ik zal u brengen naar uw eigen land ...
(Ezechiël 36:24)

Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn.
(Ezechiël 36:28)

De aanhalingen op zich zeggen inderdaad dat God ervoor zal zorgen dat de Joden zullen migreren en het beloofde land in bezit zullen nemen. Als we de samenhang van deze verzen echter vergelijken met andere schriftgedeelten, dan zien we dat God hier niet alleen tot de Joden spreekt. Hij spreekt hier tegen iedereen die toetreedt tot het nieuwe verbond in Zijn bloed, dat tot stand kwam aan het kruis van Golgota, toen Jezus stierf. Dat verband zien we duidelijk als we vers 24 en 28 in context lezen:

Ik zal rein water over u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw afgoden zal Ik u reinigen; een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste; het hart van steen zal Ik uit uw lichaam verwijderen en Ik zal u een hart van vlees geven. Mijn Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. (Ezechiël 36:25-27)

Volgens de schrijver van de Hebreeënbriev (Hebreeën 8:8-12) en andere schrijvers van het Nieuwe Testament werden deze verzen vervuld toen het nieuwe verbond ontstond door Jezus Christus. Het volk dat een nieuw hart en een nieuwe geest ontvangt, is hetzelfde volk dat het land beërft dat beloofd is aan Abraham. Jezus zelf sprak over het bijeenbrengen van mensen uit ieder land van de wereld:

Nog andere schapen heb Ik, die niet van deze stal zijn; ook die moet Ik leiden en zij zullen naar mijn stem horen en het zal worden één kudde, één herder. (Johannes 10:16)

Het is Jezus die al die mensen verzamelt van alle natiën. Hij is de vervulling van de belofte van Ezechiël 36 en 37. Jezus is die ene Herder over wie het gaat in Ezechiël 37:

En mijn knecht David zal koning over hen wezen; één herder zal er voor hen allen zijn. (Ezechiël 37:24)

Nu heeft dit allemaal niets met vervangingstheologie te maken. De vervangingstheologie beweert dat christenen de Joden hebben vervangen. Het gaat gewoon over het volk van het oude verbond en het volk van het nieuwe verbond. Het is bovendien in het hart van God dat iedereen toetreedt tot dat nieuwe verbond door het bloed van Jezus.

Het is duidelijk dat de Joden een unieke plaats hebben in Gods hart en zij hebben een belofte die nog vervuld moet worden. God heeft beloofd hun ogen te openen en er zal een Joods ontwaken komen vóór het einde van de wereld. God heeft de Joden niet geheel verworpen (Romeinen 11:1-2). Paulus legt uit dat christenen moeten doorgaan de Joden te eren ter wille van de voorvaders (Romeinen 11:16-18). Het gaat dus niet om vervangingstheologie, maar ik geloof in die 'ene nieuwe mens'. Christenen hebben de Joden niet vervangen, maar de muur tussen Joden en heidenen is weggenomen:

Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft (...) om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, (Efeziërs 2:14-15)

Er is Jood noch heiden. Christenen zijn geënt in het geslacht van Abraham. God heeft geen twee groepen mensen, maar één. Er is één Herder en één kudde. God vervult Zijn beloften vandaag. Temidden van de gewelddadigheden in het Midden-Oosten zijn er geweldige berichtgevingen over mensen die tot geloof komen in Irak en de omliggende gebieden. Net zoals de muur van communisme viel, zodat daar het evangelie gepredikt kon worden, zo geloof ik ook dat deze muur zal vallen en we het evangelie bij al die volken zullen kunnen brengen.

Ook de Palestijnen komen tot Jezus. Wanneer christenen vandaag denken aan Palestijnen, dan hebben ze vaak allemaal boze moslims in beeld, of zelfs terroristen. In werkelijkheid zijn heel veel van hen geen moslims en zegt er een groot aantal christen te zijn. Daar tegenover staat dat nog minder dan twee procent van de Joden die in Israël wonen christenen zijn. We geloven dat er een Joods ontwaken zal zijn in de toekomst, maar dat geloof mag ons niet blind maken voor het lijden van al onze broeders en zusters. Wanneer christenen vastbesloten zijn om Joden te helpen te migreren naar Israël, dan is daar op zich helemaal niets mis mee. Er kan veel gedaan worden op dat vlak, maar wanneer het de bedoeling is om uiteindelijk het Midden-Oosten in bezit te nemen, dan roept dit toch vragen op. Het is een geestelijke zaak. Immers:

Dit is het woord des Heren tot Zerubbabel: niet door kracht noch geweld, maar door mijn Geest! Zegt de Here der heerscharen. Wie zijt gij, grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbabel wordt gij een vlakte; (Zacharia 4:6-7)

Alleen wanneer al de volkeren in het Midden-Oosten een geweldige uitstorting van God Geest ervaren, zodat ze één van hart en één van geest zijn, dan zal er één nieuwe mens zijn, één kudde, één gebied met één Herder.